

CLAUDIO CARMONA
Grup Municipal de
Cornellà En Comú Podem

MENYS TRINXERES, MÉS POLÍTICA

I si ens aturem una mica? Si recuperem la serenor, tornem a parlar tranquil·lament, a reflexionar i, sobretot, a dubtar? Dubtar és una bona base per al coneixement i per a l'enriquiment personal i col·lectiu. Em preocupen les èpoques de grans certes, perquè massa sovint les grans certes acaben convertides en grans trinxeres.

Vivim envoltats de continguts segmentats i algorismes que ens mostren allò que ja pensem. Ens donen la raó, però no alimenten el debat, alimenten els monòlegs. I una democràcia oberta necessita discrepància. Per això m'interessa escoltar tothom.

Per exemple, què pensa avui la dreta política del que deia fa uns anys? Ens van assegurar que pujar el salari mínim destruiria ocupació i que la reforma laboral seria un desastre. Avui Espanya té més persones treballant que mai, l'atur està en els nivells més baixos dels darrers 20 anys i l'ocupació femenina i juvenil ha millorat de manera molt important.

Però, el principal problema de l'economia espanyola continua tenint un nom: **desigualtat**. Hem crescut i creat ocupació, però massa famílies continuen sense arribar a final de mes. Els preus han pujat (l'habitatge especialment) i els salaris no sempre avancen al mateix ritme. Mentrestant, grans empreses acumulen beneficis rècord i els grans patrimonis continuen creixent.

Aquest és el debat que m'interessa. **Com repartim millor el creixement?** Com fem que l'augment de la productivitat es tradueixi en millors salaris i més temps per viure? Com aturem l'especulació amb l'habitatge? Com garantim que treballar permeti construir un projecte de vida?

M'agradaria discutir sobre això. Amb dades, propostes i alternatives. Sense eslògans partidistes, sense mentides i sense el parany de les solucions senzilles per a problemes complexos. Hi ha qui té una recepta única: tot és culpa del de fora. Altres ens expliquen que tot és culpa de Madrid. Però els uns i els altres acaben votant el mateix quan proposem **acabar amb els privilegis dels grans fons que especulen amb l'habitatge**.

Ho hem vist també amb Ceuta. Davant d'una greu crisi humanitària i una situació molt difícil per als seus veïns i veïnes, calia solidaritat i cooperació entre administracions. Hem trobat, massa sovint, més instrumentalització que voluntat d'ajudar. Potser necessitem menys trinxeres i més política.

A Cornellà començarem el nou curs amb aquesta voluntat. Tenim molt marge de millora, serveis que reforçar i espais públics que cuidar. Aquest curs continuem ampliant el patrimoni comú, el de tots i totes: el nou centre de recursos i informació per a les dones, el nou centre d'interpretació de la història local a Can Maragall o el nou pavelló de l'Escola Verdaguer.

Volem escoltar, discrepar, dialogar i continuar millorant Cornellà. Com sempre, estem a la vostra disposició: cornella@encomu.cat